

Nejde-li však o nárok týkající se konkursní podstaty, byl správně žalován sám úpadce osobně a nebylo třeba spor přerušiti ani v něm pokračovati proti správci úpadkové podstaty. Správci konkursní podstaty není ale bráněno, aby v této rozepři k žalovanému nepřistoupil jako vedlejší intervenient.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 12. III. 1931, R I 157/31. Dr. Jan Gottveis.

K výkladu § 93. j. n.

Československý stát podal na čtyři různé fysické osoby A. B. C. D. na náhradu škody, způsobenou automobilem a opíraje se výslovně o zákon o silostrojích č. 162/1908 jemu společnou žalobu u obecného sudiště prvního žalovaného A.

Ve příčině příslušnosti dovolaného soudu pro oba další spolužalované B. a C. — ač dovolaný soud nebyl jejich obecným sudištěm — žalobce nic neuvedl.

Na námitku místní nepřislusnosti soudu oběma spolužalovanými B. a C. za sporu vznesenou odůvodnil žalobce příslusnost soudu ustanovením § 93. j. n.

Žalovaní B. a C. namítli, že sudiště dle § 93 na výběr daného lze dle doslovu tohoto paragrafu jen tehdy použiti, pokud by pro rozepři nebylo společného zvláštního soudu a když tedy dle § 9 o silostrojích č. 162/1908 jest tu takový společný soud zvláštní, že dovolaný soud není pro ně příslušným.

Procesní soud námitku nepřislusnosti zamítl z těchto důvodů:

»Žalovaní vznesli námitku místní nepřislusnosti soudu, kterou odůvodňují tím, že jde o příslusnost soudu danou dle § 9 aut. zák. u soudu nehody pro všechny žalované, a poněvadž mají všichni žalovaní společný zvláštní soud u okr. s. civ. pro Prahu Sever a není zde příslusnost dána pro žalované Š. a Š. dle § 93 j. n.

Dle § 3 aut. zákona jest náhradu škody posouditi dle ustanovení obč. z. Dle § 9 téhož zákona lze podati žaloby pro náhradu škody způsobené provozem silostroje též u soudu nehody. To jest sudiště dle volby poškozeného.

Dle § 93 j. n. lze více osob jako spolčníky sporu žalovati, dokud není pro ně společná sudiště, u soudu jednoho spolčníka.

Soud tento jest příslušným pro žalovaného S. a K. a nikoliv pro žalované Š. a Š. Dle § 11 č. 1. však jsou všichni žalovaní spolčníky a mohou býti společně žalováni.

Poškozený má pouze právo volby sudiště, ale nemůže býti nucen k volbě pro sudiště jednotlivých k náhradě škody povinných a proto nemohou se žalovaní Š. a Š. odvolati na § 93 j. n., poněvadž pro žalované S. a K. jest soud jako obecný místně příslušným.

Proto soud rozhodl právem jak shora.«

Stížnost žalovaných do usnesení toho podanou kr. c. s. v Praze jako soud odvolací zamítl a své rozhodnutí takto odůvodnil:

»Stížnost nebyla shledána opodstatněnou.

Jest sice správný názor stěžovatelů, že dle § 93 j. n. soud podle společenství ve sporu přichází v úvahu jen, pokud by pro rozepři nebylo společného zvláštního soudu.

Jelikož také soud na výběr daný jest soudem zvláštním, mohlo by se míti za to, že tu není uvedeného předpokladu § 93 j. n., když zákonem automobilovým byla poškozenému dána možnost žalovati dle své volby u soudu místa nehody.

Dlužno však míti na zřeteli, že ustanovení § 9 autom. zák. sleduje prospěch poškozeného tím, že k soudům příslušným dle jur. normy přidává další soud dle volby poškozeného.

Zákonodárce při vydání předpisu § 93 j. n. neměl a nemohl míti na zřeteli, že bude zavedeno sudiště dle § 9 autom. zák., takže ustanovení, že soud podle společenství ve sporu má místa jen, pokud pro rozepři není společného zvláštního soudu, se nemůže vztahovati na zvláštní soud teprve později autom. zákonem ve prospěch poškozeného zavedený.

Mohli proto také třetí a čtvrtý žalovaný jako společníci v rozepři býti žalováni u obecného soudu pro prvního a druhého žalovaného příslušného a první soud právem prohlásil svoji místní příslušnost.

Vzhledem k tomu byla stížnost jako bezdůvodná zamítnuta.«

R o z h. o k r. s o u d u c i v. v P r a z e z e d n e 23. k v ě t n a 1931, č. j. R II 147/31. Dr. Růžicka.

P o z n á m k a z a s i l a t e l e. Odvolací soud nepopírá, že tu je zvláštní společné sudiště dle § 9 autom. zákona, domnívá se však, že v daném případě nelze na § 93, pokud vylučuje použití jím samým poskytnutého podpůrného sudiště, vzíti zřetel, protože prý zákonodárce při vydání předpisu § 93 j. n. nemohl pomýšlet na to, že bude zavedeno sudiště dle § 9 autom. zák.

Názor odvolacím soudem tu vyslovený jest očividně neudržitelný, neboť rozhoduje především doslov zákona a nikoliv okolnost, na co mohl či nemohl zákonodárce při vydání zákona pomýšlet.

Ratio legis jest, aby podpůrného sudiště dle § 93 j. n. bylo použito jen tehdy, když tu není jiného společného sudiště pro všechny žalované.

Je-li možno žalovati více osob u jiného pro ně všechny příslušného soudu, nemá míti místa příslušnost podle společenství ve sporu.

Stejného názoru jest Vážný ve spise: »O ústroji a příslušnosti soudů« str. 204—206, kde výslovně se praví: »Dle toho řeší zákon dvě otázky a) kdy podpůrného sudiště netřeba, poněvadž společné sudiště beztak zde jest...«

Na příkl. lze-li jinak touž žalobu proti společníkům rozepře podati u téhož soudu, ježto tento soud jest pro žalobu ohledně všech žalovaných společným soudem zvláštním.«

Dále stejně Hora »Československé civilní právo procesní«, díl I., str. 198: »... není-li ovšem pro ni (žalobu) dán nějaký společný soud zvláštní (na příkl. rei sitae, splniště a podobně).« Dr. R.